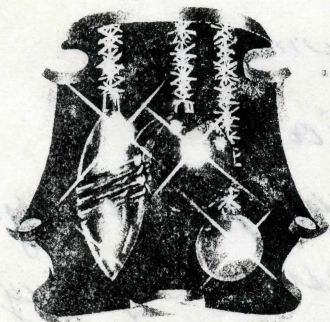

С Новым годом!

252054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Куда м. Київ, 54
вця Чкалова, 52
кв. 38

Кому Маянжу Володи-
миру Антоновичу.

Индекс предприятия связи	и адрес отправителя
252054	286027

м. Вінниця. 27
пр. Л. Комсомона
69 кв. 38
Лискова Н. К.

Здравствуйте шановний незнайомий
Володимире Антоновичу!

Прочитав в газеті записку про
створення книги-меморіалу.
Вислига написати про суворе мину-
ле, напевно пишуть про нашу Україну
Сьогодні це історія перед судом,
це страшний трагедія сталінізму.
Трагедія загинулого народу в той
страшний 33 рік.

Трагедія в цьому винуватим були
сільські керівники, вони забирали
до останнього зерна, хоч Сталін давав
кази на великі поставки хлібобро-
тви, але людина було трохи зами-
нати, ^{тому} ~~жоду~~ замислював напризволяще.
Виркував по кілька зрадів забирали,
дали йому здати стільки то
хліба він виконав і отримав приписки

квітання і знав далай, а потім ще
ходило по хатах шукати, але як
то були "куркулі", як в нього були
парі коней, короля, 4-5 та зими і
погана хата, найкращої сими
він не мав, а сими райів дало і ніх.
В того батька було 4 та зими і
вдуча сими, і його мало незграбні
куркулі, а наш сусід мав 6 та
зими і 3 дучи сими то він був
бідняк. Бо він був секретар сибіради.
Страхно подумати про той Звук
В нашому селі Липовецького району
мало було хатів в яких ніхто
не помер. Мій рідний дідко мав
мало 8 дучи сими і з них залишилося
тільки 2 дучи, а то всі померли.
Коли помер маленький хлопчик
то дідко взяв його в рідному и

пеніс на ³цвинтар, а пожезята
вигнісено з радники

Внаслід цієї звичини всі
наші. Я ходив випиту то наші
франко сиділи. Одного дня ми діли
тією тією виключили садок
і там першого дня посто
6-7 років. Молоді всі померли, то
відійшли підлога по тім хати
і так задержали в колодзі на
цвинтар і сиділи в одну яму,
і так було через 2-3 дні.

Моя мати вилася, але в неї діти
не могли колоди цю страшно
було довільно, а потім з них
текла якась лихость.

Молоді хто ще міг ходити то
лиши веною в радник викладали
бурки (висячки) з каганів і так

цям і дещо іти⁴ та внаслідок і як
від них дуже некро в роті.

Через хворобами в кінці цієї хвороби
дуже багато то ми і інші рани
кислоти обцукуються і іти-ти
зернета. Одна дитина тільки
на сусідській вулиці і рани
цукру, а підійшов хлопчик з
того огорожу і взяв піднес ту
дівчинку і каже, то вона вже
не вмирає. Ми люди все що
порадило і дожили кінці, однак
сказують, що вона живе.

Ходили весною на роботу в садки
то там була куркудзани
кучки. Взяли іти, по відволі
горизонт води кидати 1-2 рожи
життєвої смуги то була така
ріденська нитка і так нахис-
нув той шматок що вже довго

5.
В мислових іграх казали на огні вогні
і такі ігри, а ігрище й казася
вже не було.

Всесю коли хто конав огород
то викопували картоплю, яка
де залишалася і вона вже була
морожена то її забирали і пекли
„вугелі“ білими.

Май батьки вжили, ще мали
15-20 кг жита то жито сіяли,
приїшли і те забрали.

Наша сусідка мала пару кг
пшона то він теж приїшов і
забрав, а вона плакала, просила
нема дитини ^{то} забрати то він не
погодився на її слово.

Ми всі замирилися жилими, жиди,
брати, він вийшов в моєму ті
інколи приймав пошту.

Весною я написала йому лист
в якому писала, що всі думи
поширяють ноги з мною то
те треба зразу писати в
НКВД. і його вказали і з'ясували
хто мав, він сказав що єврей,
а єврейські її рідні. 14 літ сказав
(ребенок згадує йому, а щоб
було більше то була б його
народу. В селі померло багато
ноги з мною десь так до 1900х.
Я колись читала в газеті чи
журналі, як з Києва поїхав один
випуск до Сталіна і сказав йому
що на Україні великий голод,
що ноги поширяють, а Сталін
йому сказав, що це ноги
про це брехню пишуть в газеті.
Хоч Сталін про це знав, але все
спеціально

було зроблено, із того, що було
(штучна) просто страшно вродити-
ство. Зараз страшно дивитися на
нас, що хліб лягається то мучорних
і с плуги, які ще чимось кудомлені
їм немає миса, а мені хто так
говорить, що немає миса, то з їх
питаю, а коли ти їм миса в своїх
батьків і ти кажеш, що тільки
на рззго і на расху. і не білими,
а тепер хочеш, щоб миса миса
в повбачені.

мені все говорив батько, що
я говорила так йому: "От щоб
я іду а коло жавця лежить
буханка хліба, а хан так
догоду!" / Завує наш сусід /
Немає ні в одній країні такого
дешевого хліба як у нас.

Хто лікочне хліб на лугар
то вони не знають його ціни.
Багато ур шокана тиати, але
слова займають очі, так
жакто тих людей які померли
вони теж хотіли жити.

12. XII - 1988р Н. Мікова.

з повагою до Вас Володимир
Антонівичу.

Зі швейцарським і патентним
посвідченням.